

S. J. BENNETT

JEJ VELIČENSTVO VYŠETRUJE

WINDSORSKÝ UZOL

Ljndeni

Jej Veličenstvo vyšetruje: Windsorský uzol

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

S. J. Bennett

Jej Veličenstvo vyšetruje: Windsorský uzol – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

WINDSORSKÝ UZOL

S. J. BENNETT

JEJ VELIČENSTVO VYŠETRUJE

**WINDSORSKÝ
UZOL**

Ljndeni

Venujem E.

*Aj Charliemu a Ros,
ktorí majú potešenie z fikcie
aj z nasledovania pravdy.*

PRVÁ ČASŤ

Honi soit qui mal y pense

Zlo tomu, kto si myslí, že je to zlé.

– Motto ku knihe *Order of the Garter*
(*Podväzkový rád*)

APRÍL 2016

Prvá kapitola

Bol takmer dokonalý jarný deň.

Vzduch bol ostrý a čistý, na modrom nebi sa tiahli biele pásy riedkych oblakov. Pred ňou sa rozprestieral Home Park a v rannom svetle sa vypínal Windsorský hrad. Kráľovná zastavila svojho poníka a kochala sa výhľadom. Nič tak nepoteší dušu ako slnečné ráno v Anglicku. Aj v osemdesiatich deviatich rokoch života stále obdivovala dielo Božích rúk. Alebo, ak chcete, evolúciu. Práve v posledných dňoch jej častejšie schádzal na um Boh.

Keby si mala zo všetkých svojich sídel vybrať to najobľúbenejšie, bolo by to práve toto. Nie Buckinghamský palác, v ktorom život pripomínal zlatú klietku alebo kolotoč. Nie Balmoral ani Sandringham, hoci aj tie jej boli dosť blízke. Windsor bol jednoducho domov. Prežila tam najkrajšie dni detstva: detské predstavenia v kráľovskej rezidencii Royal Lodge, jazdenie. Často sem prichádzala na víkendy oddýchnuť si od nekonečných oficiálnych udalostí v meste. Sem odviezli na posledný odpočinok aj otca a drahú mamu, a spolu s nimi aj Margaret, hoci bolo trochu zložité umiestniť do krypty aj ju.

Premýšľala, že keby prišla niekedy revolúcia, asi by sa sem utiahla. Keby jej to dovolili. Revolucionári by ju asi

poslali... kam asi? Na vidiek? Ak áno, šla by do Virgínie, pomenovanej podľa inej kráľovnej, odkiaľ pochádzal Secretariat, plnokrvník, ktorý v roku 1973 vyhral preteky Trojkoruny. Keby nebolo Británie, chudáka Charlesa, Williama a malého Georgea, ktorý sa mal stať jeho následníkom po všetkých tých hrôzach, vôbec by to nebola až taká zlá predstava.

No Windsor bol najlepší. Tam by sa dalo zničiť všetko.

Z tejto vzdialenosti vyzeral Windsorský hrad pokojne, akoby napoly ponorený do spánku. V skutočnosti to však tak nebolo. Vnútri sa venovalo svojim povinnostiam viac ako päťsto ľudí. Bol ako menšia obec a všetko tam fungovalo veľmi efektívne. Kráľovná si v duchu premietla všetkých, od hlavy kráľovskej domácnosti, ktorá sledovala účty, až po chyžné a slúžky, ktoré po včerajšom malom soirée asi práve ustielali posteľ. No dnes akoby sa nad všetkým vznášal tieň.

Dnes ráno totiž jedného účastníka toho malého soirée našli v posteli mŕtveho. Asi zomrel v spánku. Bol to mladý Rus, ktorého pozvali, aby im zahral na klavíri. Bol veľmi talentovaný, šikovný a atraktívny. Pre jeho rodinu to bude hrozná strata.

Nad hlavou sa jej v tej chvíli ozval rev motorov. Kráľovná sa zaklonila v sedle a zbadala Airbus A330, ktorý práve pristával. Keď niekto býva v blízkosti pristávacej dráhy letiska Heathrow, stane sa z neho odborník na lietadlá. Pozná všetky osobné lietadlá už podľa ich siluety. Práve jeho hukot ju vyrušil z myšlienok a pripomenul jej, že sa musí vrátiť k svojim povinnostiam.

V duchu si poznamenala, že sa musí opýtať na matku toho mladého muža. Pravdupovediac, za normálnych okol-

ností sa nezaujímal o rodinu cudzích ľudí, stačili jej vzťahy v ich rodine. No čosi jej napovedalo, že toto je niečo iné. Jej osobný tajomník sa tváril veľmi zvláštne, keď jej dnes ráno oznámil tú správu. Napriek tomu, že sa ju ľudia v jej najbližšom okolí snažili chrániť pred všetkým neprijemným, vždy sa dozvedela, keď sa niečo stalo. A teraz si aj ona uvedomila, že je to naozaj čosi nezvyčajné.

„Poď,“ popchla poníka. Paholok, ktorý sa viezol popri nej na koni, urobil to isté.

Pod zdobeným gotickým stropom malej oficiálnej jedálne Windsorského hradu nazývanej State Dining Room sa práve končili raňajky. Manažér konských pretekov mal vajíčka so slaninou rovnako ako arcibiskup z Canterbury, bývalý veľvyslanec v Moskve aj niekoľkí ďalší hostia, čo sa zdržali z predchádzajúceho večera.

„Zaujímavý večer,“ povedal manažér arcibiskupovi, ktorý sedel po jeho ľavici. „Nevedel som, že viete tancovať tango.“

„Ani ja,“ prehodil jeho spoločník. „Pani Gostelowová mi stále stúpala na nohy. A teraz ma poriadne bolia lýtka.“ Arcibiskup prešiel do šepotu. „Povedzte mi, na stupnici od jeden do desať, akú známku by ste mi dali za tú hlúposť?“

Manažér pretekov vykrútil pery. „Ak by som citoval Nigela Tufnela, dal by som vám jedenásť. Nie som si istý, či som niekedy videl kráľovnú viac sa smiať.“

Arcibiskup sa zamračil. „Tufnel? Bol tu včera večer?“

„Nie, je to fiktívna postava z filmu *To je Spinal Tap*.“

Zdráhavý tanečník sa nesmelou uskrnul: „Bože.“ Nahol sa dopredu a pod stolom si pošúchal nohu. Vtom si všimol

mimoriadne peknú mladú ženu, pripomínajúcu modelku, ktorá sedela pri stole oproti nemu. Mala veľké tmavé oči, ktoré akoby mu prenikali až do duše. Slabo sa naňho usmiala a on sa začervenal ako školák.

Maša Pejrovská však akoby pozerala skrz neho, nie naňho. Včerajší večer bol najzaujímavejší zážitok v jej živote a stále si z neho ešte akoby vychutnávala posledné sekundy.

„Jedz,“ opakovala si v hlave, „a spi. Jedz a spi. Tento týždeň som jedla a spala na Windsorskom hrade. Bože. S jej výsostou, anglickou kráľovnou. Neboli ste tam? Ach, sú veľmi milí.“ Ako keby sa to dialo každý víkend. „Jurij a ja sme mali izby s výhľadom na mesto. Jej výsosť používa rovnaké mydlo, aké sme používali my. Úžasné, že som sa s ňou zoznámila. Jej diamanty sú...“

Jej manžel Jurij Pejrovskij sa spamätával z opice a naphával sa surovou zeleninou a ďumbierom pripravenými podľa jeho osobného receptu. Jurij počul chýry, že kráľovná máva na raňajky cereálie skladované v plastových nádobkách (dnes ráno však s nimi neraňajkovala). Očakával staroanglický ošumelý štýl, čo znamenalo zle udržiavanú domácnosť s nedostatočným vykurovaním a olupujúcou sa omietkou. No asi bol zle informovaný. Napríklad v tejto miestnosti boli nádherné červené hodvábné závesy, okolo stola dva tucty pozlátených stoličiek s čalúnením rovnakej farby a vzácny koberec neurčitého vzoru. Aj každá ďalšia miestnosť bola bezchybná. Dokonca ani jeho vlastný komorník nenašiel žiadnu chybičku. A večierok bol úžasný. Aj víno. Mali aj brandy? Matne si spomínal, že tam bolo.

Napriek tomu, že mu treštalo v hlave, obrátil sa k žene po svojej ľavici, manželke bývalého veľvyslanca, a opýtal

sa jej na služby osobného knihovníka, s ktorým sa stretli po večeri. Manželka bývalého veľvyslanca to nevedela, ale mala poruke veľa ďalších priateľov, spolustolovníkov, preto sa obrátila k tým jedenástim po svojej lavici.

Vyrušila ich vysoká žena s havraními vlasmi a v plisovanom nohavicovom kostýme, ktorá sa teatrálne postavila do dverí s rukou vbok a stisla pery.

„Ach, je mi to ľúto. Meškám?“

„Vôbec,“ prehodil manažér, hoci naozaj poriadne meškala. Mnohí hostia sa už poberali nahor dohliadnúť na balenie batožiny. „Sme tu všetci v dobrej nálade. Podte si sadnúť ku mne.“

Meredith Gostelowová podišla k stoličke, ktorú jej odťahol lokaj, a prikývla, že si dá kávu.

„Spali ste dobre?“ opýtal sa jej známy hlas napravo. Bol to sir David Attenborough, mal rovnako melodický a zároveň vážny hlas ako v televízii. Cítila sa trochu ako ohrozená panda.

„Hm, dobre,“ zaklamala. Pozrela sa okolo stola, ako si sadala, a zachytila pohľad krásnej Maše Pejrovskej, ktorá sa na ňu trochu usmievala. Takmer nedosadla na stoličku.

„Ja som ani nespala,“ zašomrala Maša a niekoľko hláv sa k nej obrátilo. Okrem jej manžela, ktorý sa mračil do svojej ovocnej šťavy. „Celú noc som myslela na tú krásu, hudbu, na *skazku*... Ako sa to povie po anglicky? Rozprávka, že? Ako keby ste sa ocitli vo svete Disneyho! Ale na úrovni.“ Odmlčala sa, nevyšlo to tak, ako si predstavovala. Jej angličtina pôsobila trochu rušivo, ale napriek tomu sa tvárila nadšene. „Máte šťastie.“ Obrátila sa k manažérovi pretekov. „Chodievate sem často?“

Uškrnul sa, ako keby žartovala. „Dost často.“

Skôr ako sa stihla opýtať, prečo sa tvári tak pobavene, objavil sa iný lokaj v červenej veste a čiernom fraku, podišiel k jej manželovi, sklonil sa a zašepkal mu čosi do ucha, čo Maša nepočula. Jurij sa začervenal, odtisol si bez slova stoličku a vyšiel za ním z miestnosti.

Mašu zamrzelo, že sa zmienila o rozprávke. Mala pocit, akoby to bola chyba. Lebo keď to tak vezmete, aj rozprávky vždy majú svoju temnú stránku a musíte s ňou rátať. Zlo sa objaví vždy tam, kde ho najmenej čakáte, a často vyhráva. Aká bola hlúpa, keď sa domnievala, že sa ocitne v Disneylande. Skôr si mala spomenúť na babu Jagu v hustom lese.

Nikdy nie sme v bezpečí. Nehladiac na to, do koľkých kožušín a diamantov sa zabalíme. A jedného dňa budeme len starí a osamelí.

Druhá kapitola

„Simon?“

„Áno, madam.“ Osobný tajomník kráľovnej sir Simon Holcroft zdvihol zrak od papierov. Kráľovná si práve bola zajazdiť a teraz sedela za stolom, oblečená v sivej tvídovej sukni a oblúbenom kašmírovom svetri, ktorý jej pristal k očiam. Jej súkromná obývacia izba bola veľmi útulná napriek skutočnosti, že sa nachádzala v gotickom hrade. Stáli v nej mäkké pohovky, doplnené starožitnými predmetmi aj pamätnými darčekom. Mala to tam rada. No v jej hlase sa ozvalo niečo, čo sira Simona trochu znervóznilo, hoci to nechcel dať najavo.

„Ten mladý Rus. Je niečo, čo ste mi nepovedali?“

„Nie, madam. Telo je na ceste do márnice, ako predpokladám. Dvadsiateho druhého má prísť helikoptérou prezident USA a premýšľali sme, či by ste chceli...“

„Nemeňte tému. Tvárite sa čudne.“

„Madam?“

„Keď ste s tou správou za mnou prišli, chceli ste ma niečoho ušetriť. Nerobte to.“

Simon prehltol. Presne vedel, čoho chcel kráľovnú ušetriť. No kráľovná je kráľovná. Zakašľal.

„Bol nahý, madam. Myslím, keď sme ho našli.“

„Áno?“ Kráľovná naňho vážne pozrela. Predstavila si mladého muža ležiaceho v posteli pod prikrývkou. Čo je na tom nezvyčajné? Filip v mladosti tiež odmietal nosiť pyžamo.

Sir Simon sa trochu pomrvil. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, že to kráľovnej nepripadá čudné, no asi si predstavovala niečo iné.

„Hm, bol nahý, mal na sebe len fialový župan. A pás z neho nešťastnou náhodou...“ Odmlčal sa. Nedokázal to povedať nahlas. Kráľovná sa mala o štrnásť dní dožiť deväťdesiat rokov.

Ostro naňho pozrela, ako keby pochopila.

„Chcete povedať, že visel na tom páse?“

„Áno, madam. Bol obesený. V skrini.“

„V skrini?“

„V šatníkovej skrini.“

„Aha.“ Nastalo ticho, v ktorom si obaja asi predstavovali tú scénu, no radšej to nemali robiť. „Kto ho našiel?“ opýtala sa kráľovná rázne.

„Jedna z chyžných. Nieкто si všimol, že neprišiel na raňajky...“ Simon sa odmlčal, aby si spomenul na meno. „Pani Cobboldová sa šla pozrieť, či je už hore.“

„Je tá chyžná v poriadku?“

„Nie, madam. Ponúkli jej pomoc psychológa.“

„Čudné...“ Kráľovná sa stále snažila predstaviť si to.

„Áno, madam, ale vyzerá to skôr ako nešťastná náhoda.“

„Aha.“

„Viete, ako tam visel... a tá izba...“ Simon si znova odkašľal.

„Ako tam visel, Simon? A čo tá izba?“

Zhlboka sa nadýchol. „Viete, našla sa tam... dámska spodná bielizeň. Aj rúž.“ Zatvoril oči. „Papierové obrúsky.“

Zdá sa, že trochu experimentoval. Pre svoje potešenie. Asi sa nechcel...“

Teraz už nebol sir Simon iba červený, ale až šarlátový. Kráľovnej ho prišlo ľúto. „Hrozné. Zavolali ste políciu?“

„Áno. Komisár prisľúbil absolútnu diskrétnosť.“

„Dobre. Vedia o tom jeho rodičia?“

„Neviem, madam,“ odvetil sir Simon, „ale zistím to.“

„Ďakujem. To je všetko?“

„Takmer. Na dnešné popoludnie som zvolal stretnutie, aby sme to oznámili celej kráľovskej domácnosti. Pani Cobboldová je veľmi chápacá a diskrétna. Som si istý, že máme jej absolútnu dôveru, a vysvetlíme to aj zvyšku služobníctva. Aby o tom nehovorili. Hostom musíme o tej smrti povedať, ale nie o spôsobe, ako k nej došlo. Keďže práve pán Pejrovskij včera večer so sebou priviedol pána Brodského, ten to už vie.“

„Rozumiem.“

Sir Simon znova pozrel do svojich papierov. „Ešte je tu otázka, ako presne chcete privítať Obamovcov...“

Vrátili sa k zvyčajným záležitostiam ako inokedy. Všetko to však bolo mimoriadne znepokojivé.

To, čo sa tam stalo. Práve vo Windsore. V šatníku. Mužovi vo fialovom župane.

Kráľovná nevedela, či viac ľutuje Windsorský hrad, alebo toho muža. Pre mladého klaviristu to bola naozaj tragédia, ale hrad jej prirástol k srdcu. Akoby bol jej druhou kožou. Bolo to hrozné, hrozné. Po takom krásnom večere.

Kráľovná mala vo zvyku tráviť počas jarného veľkonočného obdobia na hrade celý mesiac. Nebol taký formálny ako Buckinghamský palác, takže sa tam viac uvoľnila – večier-

ky sa napríklad usporadúvali iba pre dvadsať ľudí namiesto banketov pre stošesťdesiat. Mala na nich šancu porozprávať sa so starými priateľmi. Tento konkrétny večierok spojený napokon aj s nocľahom týždeň po Veľkej noci nadchol najmä Charlesa, ktorý ho chcel využiť na to, aby sa zoznámil s nejakými mladými Rusmi kvôli jednému zo svojich projektov, ktorý potreboval finančnú injekciu.

Charles požiadal, aby bol na večierku prítomný Jurij Pejrovskij a jeho neskutočne krásna mladá manželka, ale aj správca investičných fondov Jay Hax, ktorý sa špecializoval na ruské trhy, ale inak bol nekonečne nudný. Kráľovná súhlasila, lebo chcela svojmu synovi vyjsť v ústrety, hoci aj sama mala niekoľko vlastných návrhov.

Teraz sedela za svojím stolom a znova sa pozrela do zoznamu hostí z toho večierka. Medzi ostatnými papiermi mala stále založenú jeho kópiu. Bol v ňom aj sir David Attenborough, pravdaže. Vždy bol ako slniečko, čo bolo na jeho vek v týchto dňoch naozaj dosť nezvyčajné. Rád rozprával o globálnom otepľovaní. Zúčastnil sa na ňom aj jej jazdecký manažér, ktorý sa dokonca zdržal niekoľko dní, ale ten sa nikdy na nič nestážoval. Chvalabohu. Pridala sa aj istá spisovateľka a jej manžel scenárista, ktorý vo svojich veselých filmoch zobrazoval Britániu. Prišiel aj dekan z Etonu a jeho manželka, ktorí žili neďaleko a boli ich oddanými hosťami.

Charles pozval rôznych ľudí, čo mali nejaký vzťah k Rusku. Britského veľvyslanca v Moskve, ktorý sa nedávno vrátil... Herečku ruského pôvodu, ktorá získala Oscara a bola známa svojou robustnosťou aj podrezaným jazykom... Koho ešte? Aha, áno, známu britskú architektku, ktorá práve navrhovala veľkú prístavbu nejakého múzea v Rusku a jej man-

žela (dnes nikdy neviete predvídať pohlavie ani sexuálnu orientáciu partnerov – Filip už v tomto ohľade dostal tvrdú príučku –, ale táto žena mala zjavne manžela).

Bol tam ešte niekto... Znova sa pozrela do zoznamu. Pravdaže, arcibiskup z Canterbury. Bol to ďalší pravidelný hosť, ktorý dodával konverzácii šmrnc, ak mali ostatní trochu zviazané jazyky. Druhou krajnosťou bolo, ak ostatní hovorili priveľa a on sa nedostal k slovu. No vtedy ich vedel uzemniť, stačilo na nich hodiť jeden prísny pohľad.

Kráľovná vždy rada dopriala svojim hosťom zábavu a pán Pejrovskij navrhol Charlesovi, aby pozval aj jeho mladého chránenca, ktorý údajne hral na klavíri Rachmaninova tak krásne ako vo sne. Okrem toho prišla aj dvojica baletiek, ktoré zatancovali sólo z *Labutieho jazera* z ruského Kráľovského baletu za sprievodu reprodukovanej hudby. Všetko bolo dokonalé, vážne, precítené. Kráľovná sa toho trochu obávala, lebo povelkonočné posedenie malo byť v prvom rade veselé, ale Charles mal pocit, že večierok v ruskom duchu bude fajn.

Aj bol. Lenže človek nikdy nevie, čo sa stane.

Jedlo bolo úžasné. Mali novú šéfkuchárku, ktorá chcela dokázať, aká je šikovná, a robila priam zázraky, od Windsoru cez Sandringham až po Charlesovu kuchyňu v záhradách Highgrove. Víno bolo fantastické. Sir David – ak práve nepredpovedal bezprostrednú záhubu planéty – bol neskutočne zábavný. Ani Rusi neboli takí nudní, ako by človek očakával, a Charles priam žiaril od vďaky (hoci spolu s Camillou hneď po káve odišli, lebo mali nasledujúci deň nejaké podujatie v Highgrove, takže sa kráľovná cítila trochu ako matka univerzitného študenta, ktorý chodí domov iba vtedy, keď potrebuje oprat' bielizeň).

Pridali sa aj niekoľkí ďalší členovia rodiny a všetci spolu stolovali v Kapitulskej sieni v Brunswickovej veži. Potom sa všetci odobrali do knižnice, aby si prezreli ruské zväzky v kráľovskej zbierke vrátane krásnych prvých vydaní prekladov poézie a divadelných hier, ktoré si jedného dňa kráľovná chcela prečítať, ale nikdy sa k tomu nedostala. Filip, ktorý bol hore už od úsvitu, sa bez slova pobral do posteľe, a oscarová herečka, ktorú obdivovali predovšetkým z profilu a ktorej názory na Hollywood boli mimoriadne zábavné, sa dala odviezť do hotela neďaleko Pinewoodu, kde mala skoro ráno nakrúcať. A potom vystúpil... klavirista a baletky...

Zvyšok hostí sa pobral do Šarlátového salóna a počúval úryvky z druhého Rachmaninovho koncertu pre klavír. Bola to kráľovná oblúbená miestnosť určená na zábavu, steny mala potiahnuté červeným hodváhom a viseli v nej portréty jej matky a otca. Vyzerali úchvatne v korunovačných róbach po oboch stranách kozuba. Z miestnosti sa dal obdivovať park za slnečného svetla a večer extravagantný luster, ako aj úchvatný pohľad do ďalšej elegantnej miestnosti, do Zeleného salóna. V roku 1992 ho zničil oheň, ale teraz už po požiare nebolo ani stopy. Dokonale ho zrenovali a bol ideálnym miestom na večierky rovnako ako Šarlátový salón.

Mladý klavirista bol naozaj úžasný. Povedal Simon, že sa volal Brodskij? Mal niečo po dvadsiatke, pomyslela si kráľovná, ale svojimi zručnosťami predbehol aj starších. Akoby sa pre hudbu narodil. A okrem toho aj dobre vyzeral. Príťahoval všetky ženy okolo seba.

Potom baletky zatancovali sólo, čo bolo veľmi pôsobivé. Páčili by sa aj Margaret. Človek by možno povedal, že

trochu šuchotali chodidlami, ale možno to bolo tým, že mali obuté baleríny. Potom sa mladý Brodskij vrátil za klavír a hral tanečné melódie z tridsiatych rokov. Odkiaľ ich poznal? Kráľovná súhlasila, aby odsunuli nábytok a mohlo sa tancovať.

Všetko sa rozbehlo vo všetkej slušnosti, potom si za klavír sadol niekto iný. Kto? Profesorkin manžel, ako si spomínala, a tiež hral prekvapivo dobre. Mladý Rus sa s nadšením pridol k tancujúcej spoločnosti. Mal bezchybné spôsoby a uklonil sa hostiteľke. V očiach mal úprimnosť a pokoru.

„Vaša výsosť, nezatancujete si?“

Rada. A potom si uvedomila, že tancuje foxtrot na tanečnom parkete a nemyslí na svoj ischias. Mala na sebe ľahké šifónové šaty a sukne sa jej len tak krútili. Pán Brodskij bol skúsený tanečník, pripomenul jej kroky, ktoré už dávno zabudla. Cítila sa ako Ginger Rogersová, keď sa popri ňom vznášala.

Postupne sa k nim pridali všetci. Hudba hrala hlasnejšie a odvážnejšie, nasledovalo argentínske tango. Sedel stále za klavírom profesorkin manžel? Dokonca aj arcibiskup z Canterbury bol v pokušení poskočiť si, na pobavenie všetkých prítomných. Pridalo sa niekoľko ďalších párov, ale nikto sa Rusovi a jeho partnerke nevyrovnal (iba ak baleríny), keď sa majestátne niesli po parkete.

Potom kráľovná odišla, ubezpečila hostí, že sa môžu zabávať, koľko sa im ráči. O pol desiatej sa už cítila unavená. No to nebol dôvod, aby ukončila rozbehnutý večierok. Jej garderobierka, ktorá mala informácie od iného služobníctva, ju informovala, že večierok dopadol dobre a skončil sa až po polnoci.

Vtedy kráľovná videla mladého Rusa naposledy: tancoval na parkete s krásnou mladou balerínou v náručí. Vyzeral krásne, šťastne... a tak živo.

Filip mal veľa noviniek, keď sa u nej popoludní zastavil na kávu.

„Lilibet, počula si, že ten muž bol nahý?“

„Áno, počula som o tom.“

„Vraj bol vyšponovaný ako nejaký toryovec. Šlo o masturbáciu, mal sex sám so sebou?“

„Autoerotické udusenie,“ povedala vážne kráľovná. Vygúglila si to na svojom iPade.

„Fíha. Spomínaš si na Buffyho?“

Áno, človek nemohol len tak zabudnúť na siedmeho grófa z Wandlea, starého priateľa, ktorý praktizoval niečo podobné, hoci už mal päťdesiat rokov. No vtedy sa to za istých okolností zdalo celkom normálne.

„Čo povedal komorník?“ vyrušil ju z myšlienok Filip. „Nemusel toho darebáka zachraňovať už predtým? A Buffy mal na sebe aspoň oblečenie.“

„Čo si asi myslel?“ zatiahla kráľovná.

„Moja drahá, snažím sa nepredstavovať si radšej Buffyho sexuálny život.“

„Nie, mám na mysli toho mladého Rusa. Brodského. Nie Buffyho.“

„To je jasné,“ odvetil Filip a urobil široké gesto. „Dobre vieš, akí sú ľudia, keď sa dostanú na toto miesto. Prídu, povedia si, že je to vrchol ich existencie, chcú vypustiť trochu pary. Robia všeličo, keď si myslia, že sa nepozeráme.... chudák ten Rus,“ dodal súcitne. „Radšej na to nemysli.“

Určite nechceš vedieť, čo všetko sa deje v tvojom paláci, keď sa nepozeraš.“

„Filip!“

„Nie, myslím to vážne. Každý si len šušká, aby ťa chránil.“

Kráľovná naňho prísne pozrela. „Zabudli, že som prežila svetovú vojnu, vojvodkyňu Fergusonovú a obdobie, keď si slúžil u námorníkov.“

„No aj tak si občas myslia, že potrebuješ vonnú soľ. A vidia v tebe len starú dámu v zaujímavom klobúku.“ Uškrnul sa a ona sa zamračila. Tá posledná poznámka bola pravdivá, ale trochu smutná. „Neboj sa, drahá, aj tak ťa majú radi.“ Vstal zo svojej stoličky. „Nezabudni, že odchádzam do Škótska. Lososov je tento rok požehnané, ako tvrdí Dickie. Potrebuješ niečo? Nejakú maličkosť? Alebo rovno hlavu Nicoly Sturgeonovej na tanieri?“

„Nie, ďakujem. Kedy sa vrátiš?“

„O týždeň alebo tak – v každom prípade tu budem na tvoje narodeniny. Dickie ma chce trochu zabaviť a prevezie ma na svojom lietadle.“

Kráľovná prikývla. Filip mal v poslednom čase vlastný program. Pred rokmi jej trhalo srdce, keď niekam zmizol a ktovie s kým a čo robil, a ona z toho bola nervózna. Trochu aj žiarlila na jeho slobodu a samostatnosť. No vždy sa vrátil a priniesol so sebou prival energie, ktorá sa niesla chodbami ako čerstvý vánok. Naučila sa byť mu za to vďačná.

„Inak,“ ozvala sa, keď sa sklonil a pobožkal ju na čelo, „nejakú maličkosť mi teda môžeš priniesť.“

„Ako si želaš.“ Usmial sa, až sa jej pri pohľade naňho roztápalo srdce, a vykročil k dverám.

Tretia kapitola

Meredith Gostelowová vystúpila z čierneho taxíka, ktorý ju priviezol z Windsoru do západného Londýna – za vysokánsku sumu – a zadržala dych, kým jej šofér vyberal zozadu kufrík.

Pozrela na svoj bledý štukový dom a mala pocit, že už nikdy nebude taká ako predtým. Niečo sa zmenilo, bála sa a cítila rozpaky – bolo to niečo, čo nevedela ani pomenovať. Nebola si istá, čo sa jej práve odohráva v hlave, ale po napudrovanom pravom líci sa jej skotúlala slza. Odkedy ju zastihla menopauza ako rútiaci sa vlak, stále jej bolo do plaču. Duchom bola mladá, ale jej duša prebývala v starom tele, zvráskavenom ako obranný pancier, ktoré nedokázala ovládať. A posledná noc to všetko ešte skomplikovala.

A potom prišlo dnešné ráno... Zviezla by sa na kolenná, keby si nebola istá, že ak to urobí, už sa nikdy nepostaví.

„Bude to všetko, madam?“

Poobzerala sa, skontrolovala kufrík aj kabelku a prikývla. Šoférovi zaplatila kartou ešte v taxíku. Dvesto libier! Panebože, čo jej to zišlo na um? Kto si objednáva Uber, aby ho odviezol z Windsorského hradu? Mohla ísť, pravdaže,

na stanicu a do centra Londýna sa vrátiť vlakom ako každý iný rozumný človek, ktorý nemá auto, ale vo Windsore človek premýšľa inak. Je obklopený livrejovaným služobníctvom a všade vidí samý luxus. Dostal sa tam, lebo je v niečom výnimočný. Človek by dal život za dvadsať minút, keď sa rozpráva s arcibiskupom z Canterbury o zbierke na stavbu kostola v Southwarku v dvadsiatom prvom storočí. A tak si objedná taxík a vycáluje zaň masťnú sumu... a ožele tak veľkú tubu krému Crème de la Mer, aby sa vyhol predpokladanej zápche na M4.

Človek musí... nie, ona musí prestať premýšľať, ako keby bola nejakou obdobou kráľovnej. Jej výsosť bola predsa známa svojou šetrnosťou. Lenže ona, Meredith Gostelová, bola osamelá a nemal jej kto poradiť.

Keby mala nejakého partnera, ten by jej isto navrhol cestovať vlakom. Partner by jej dožičil chvíľu na premýšľanie. Partner by zabránil... čomukoľvek, čo sa stalo včera v noci. Partner by ju odviezol domov na veľkom peknom aute. A teraz by jej vyniesol kufrík po niekoľkých schodoch k vchodovým dverám.

A rozprával by sa s ňou. Povedal by jej, čo má robiť, vyžadoval by od nej ustlané posteľ a teplé jedlo, vyžadoval by jej pozornosť, čo by však pre ňu bola nočná mora. Meredith si v duchu prešla túto rolu už tisíckrát a hnevala sa na seba, že si ju teraz opakuje znova.

No včera v noci sa niečo zmenilo. Niečo hlboko v nej.

Uvedomila si, ako veľmi sa jej chce ísť na malú potrebu. Vzala kufrík do ruky, druhou si pritisla na hrud' veľkú kabelku a vykročila po schodoch. Kým vyhrabala kľúče, otvorila dvere, odložila kufrík v chodbe, len tak-tak to na ten záchod stihla.

Bože, aká je už stará. Žiadna vlhkosť vtedy, keď ju žena najviac potrebuje. A litre bez varovania, keď to najmenej čaká.

Maša Pejrovská sedela vzadu v Mercedese Maybach a počúvala v slúchadlách rytmickú taliančinu. Auto ju viezlo domov. Ruky mala zložené v lone, sledovala nezvyčajné svetelné odlesky vo fazetách jej obrovského zásnubného prsteňa so žltým diamantom. Ten diamant bol naozaj veľký ako vajce čajky. Oproti nej sedel Jurij a po rusky oplzlo rozprával do mobilu. V čelusti mu pritom šklbalo.

Je prekvapujúce, ako sa najlepší deň vo vašom živote rýchlo stane jednoducho ďalšou obyčajnou vecou, ktorú ste urobili.

Maša nastražila uši, aby lepšie rozumela. Aplikácia na výučbu talianskeho jazyka hovorila o tom, ako je vonku príjemne. Alebo hovorila o nástenných maľbách? Radšej ju vypla.

Jurij jej cestou stihol vytmaviť, aká bola hrozná. Ako mu pokazila raňajky, keď sa zmienila o Disneym. Ako ich vlastne pokazila všetkým.

No nebol to práve on, kto sa opýtal, či si nemal priviesť vlastného šéfkuchára (pritom ani nemohol), odmietal jesť všetko, čo nebolo zásadité, netrval na tom, že si raňajky dosolí vlastnou himalájskou ružovou soľou z krištálovej soľničky? Manželka bývalého veľvyslanca ich nemo sledovala a Maša si všimla, ako sa naňho čudne pozrela.

Problém Windsorského hradu spočíva v tom, že je to iba sen. Obyčajných ľudí zničí.

Vo svete zúrila obchodná vojna. Trhy klesali. Jurij sa rozčúľil, že nejaké akcie sa včera nepredali, hoci na to dal príkaz. Potom sa trochu upokojil a rázne ťukol palcom do mobilu.

„Päťstotisíc. Môžeš sa rozlúčiť so svojou galériou.“

Zazrel na svoju ženu. Pri slove galéria sa mu konečne pozrela do očí. Bože, pomyslel si. Povedal to preto, aby si konečne získal Mašinu pozornosť! Boh nech mu odpustí, mala by ho podporovať, veď on všetko robil kvôli nej, pre nich, pre ich budúcnosť. No jej záležalo iba na umení – zbierať ho, ukazovať a stretávať sa s ľuďmi, pri ktorých sa cítila múdra, lebo poznala slovo postimpresionizmus. To, a ešte chcela, aby ju uctievali ako bohyňu. Hej, roky sa snažil, odkedy ju spoznal v sedemnástich rokoch, vtedy bola naozaj ako bohyňa v priliehavom tričku a ošúchaných džínsoch, ale už ho to unavovalo. A asi to neunavovalo iba jeho.

„Mimochodom,“ prehodil nonšalantne, ako keby to mal nacvičené, „Maksim je mŕtvy.“

„Čože?“

Sledoval, ako jej stuhla tvár.

„Zomrel dnes ráno. Asi na srdcový infarkt. Mala si ho rada, nie?“

Chvíľu nedokázala prehovoriť. Keď sa konečne ozvala, hlas sa jej triasol. „Trochu.“

„A čo všetky tie hodiny klavíra? Bolo ich predsa toľko! Niekedy mi musíš zahrať niečo, čo ťa naučil.“

Všimol si, ako naňho hľadí, ako keby bol duch. Ako keby on urobil niečo hrozné. Často naňho tak hľadela, nepovedala nič, len naňho hľadela ako bohyňa zo svojho piedestálu, odkiaľsi zo stratosféry. A on túžil iba po tom, aby odtiaľ zostúpila a dotkla sa ho. Chcel, aby zhorela od

hanby a vrátila sa k nemu, bezradná a ponížená. Aby ho občas podržala. Prečo tomu tá ženská nerozumie? Veď ona tu bola tá zlá! Prečo to vždy obrátila tak, ako keby to bola jeho chyba? V hlave mu stále dunelo. Prečo mu včera dovolila, aby tak veľa pil? Vedela predsa, čo bude nasledovať.

Vytiahla si z uší slúchadlá. Obklopilo ich ticho, nepreniknuteľné ako závoj, kým premýšľala, čo mu na to povie.

„Niečo ti zahrám,“ zašomrala napokon. „Keď prídeme domov.“ Hrozilo, že jej z tých nebesky krásnych očí vytrysknú slzy, ale zadržala ich.

Je ako ľadová kráľovná, zišlo mu na um. No jedného dňa sa mu ju podarí roztopiť.

Vo Windsorskom hrade sa kráľovná snažila potlačiť myšlienky na toho chudáka mladého muža obeseného v šatníku. Popoludnie strávila so svojim manažérom jazdenia, ktorý s ňou prechádzal záležitosti ohľadom pretekov koní v Ascote. Verejnosť v budove nebola, a tak sa pobrala prezrieť si jeden z gobelínov vo Veľkej prijímacej sále, na ktorom bolo treba niečo zreštaurovať. Cestou ju zastavil člen osobnej stráže a oznámil jej, že sir Simon sa s ňou naliehavo potrebuje rozprávať.

„Povedal prečo?“

Strážca si poklepal po vysielacke. „Povedal len toľko, že veci sa pohli, madam,“ prehodil. V duchu ho pochválila, že neprejavil ani štipku zvedavosti. Nepotrebovala služobníctvo a zamestnancov, ktorí by do všetkého pchali nos. Takí ľudia u nej nikdy dlho nevydržali.

Vzdychla, obrátila sa a vykročila do svojej pracovne. Ak si sir Simon dal toľkú námahu, aby ju dal vyhľadať,